

Sygn. akt II Kp 75/16

(PR w Elblągu, 3 Ds. 1155/15)

POSTANOWIENIE

E., dnia 07 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Władysław Kizyk

Protokolant: stażysta Sylwia Piotrowska

po rozpoznaniu zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego P. A. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu zatwierdzone w dniu 28 grudnia 2015 r., sygn. akt 3 Ds. 1155/15 o umorzeniu śledztwa

na podstawie art. 329 § 1 i 2 k.p.k. w zw. art. 465 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

nie uwzględnić zażalenia i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 grudnia 2015 roku zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu w dniu 28 grudnia 2015 roku umorzono śledztwo w sprawie:

- dokonanego w dniu 24 czerwca 2015 r. w miejscowości S. gm. E. przywłaszczenia powierzonej koparki marki J. (...) wartości 280.100 złotych na szkodę P. A., tj. o czyn z art. 282 § 2 k.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu na zasadzie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

W uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu śledztwa Prokurator Prokuratury Rejonowej w Elblągu podniósł między innymi, że w rzeczywistości nigdy nie doszło do wynajęcia w/w koparki. Na poparcie tej tezy podał, że P. A. jak wynika z ogólnych warunków umowy leasingu nie miał prawa rozporządzać przedmiotową koparką wynajmując ją osobom trzecim. Ponadto zeznania P. A. są sprzeczne z zeznaniami jego żony świadka M. A., odnośnie tego kto zamieścił ogłoszenie o chęci wynajęcia koparki na portalu ogłoszeń. Nadto osoba o danych osobowych figurujących w umowie najmu koparki z dnia 24 czerwca 2015 r. nie żyje od 2012 r. Co więcej przeciwko P. A. zostało wszczęte odrębne postępowanie o przywłaszczenie koparki na szkodę (...) Banku (...). Dlatego też zdaniem Prokuratora wynajęcie koparki osobie trzeciej nigdy nie miało miejsca, a sam fakt zgłoszenia zawiadomienia o popełnianiu przestępstwa na szkodę P. A. stanowi jedynie przyjętą przez niego linię obrony (postanowienie, k. 83).

Powyższe postanowienie zaskarżył pełnomocnik pokrzywdzonego P. A.. Wydanemu postanowieniu zarzucił on: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa; obrazę przepisów postępowania, która z całą pewnością miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 92 k.p.k. oraz obrazę prawa procesowego, tj. art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez jego błędne zastosowanie w niniejszej sprawie. Wobec tego wniósł o uchylenie postanowienia ewentualnie zmianę podstawy umorzenia na „z powodu niewykrycia sprawy”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie, wniesione przez pełnomocnika pokrzywdzonego P. A. nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że skarżący nie wykazał w żaden sposób dlaczego jego zdaniem postanowienie o umorzeniu śledztwa nie zasługuje na uwzględnienie. Pełnomocnik pokrzywdzonego ograniczył się jedynie do lakonicznego stwierdzenia, że w jego ocenie brak jest podstaw do zastosowania art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w sprawie. Jednocześnie pełnomocnik pokrzywdzonego nie pokusił się o zaprezentowanie uzasadnienia sformułowanego w zażaleniu zarzutu.

Zdaniem Sądu należy zgodzić się z Prokuratorem, że w niniejszej sprawie brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k.

W pierwszej kolejności przytoczyć należy, że P. A. zawarł umowę leasingu z dnia 07 maja 2013 r., której przedmiotem była maszyna budowlana – koparka – ładowarka (...) (...)Umowa ta została zawarta na okres do dnia 30 kwietnia 2018 r. Pokrzywdzony zobowiązał się tym samym do uiszczania opłat leasingowych zgodnie z terminarzem opłat stanowiącym załącznik nr 1 do umowy leasingu.

W związku z tym, że P. A. opóźniał się w regulowaniu zobowiązań pieniężnych wobec (...) sp. z o.o. pismem z dnia 15 czerwca 2015 r. wymieniony podmiot rozwiązał w trybie natychmiastowym bez okresu wypowiedzenia umowę leasingową. Jednocześnie P. A. został wezwany do uiszczenia zaległych opłat wraz z odsetkami. W piśmie tym wskazano też, że zgodnie z § 7 ust. 14-16 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu przedmiot leasingu podlega zwrotowi. Nieprzekraczalny termin zwrotu maszyny został określony na dzień 29 czerwca 2015 r. (oświadczenie, k. 23). Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, że zaległość w płatnościach rat leasingowych nastąpiła już wcześniej. Dlatego też (...) sp. o.o. upoważniła (...) S.A. do poinformowania P. A. o wysokości zadłużenia wynikającego z umowy leasingu, które na dzień 05 czerwca 2015 r. wynosiło 15.619,39 zł. (...) S.A. została upoważniona do odebrania pokrzywdzonemu przedmiotu leasingu (zlecenie, k. 16, 21). Ponadto z zeznań A. P., tj. pracownika formy windykacyjnej (...) S.A. wynika, że w dniu 09 lub 10 czerwca 2015 r. poinformowała żonę P. A. o zaległościach w płatnościach rat leasingowych i o wdrożonej procedurze windykacyjnej (zeznania świadka A. P., k. 12-13).

Natomiast umowa najmu sprzętu w postaci leasingowanej koparki została zawarta przez P. A. w dniu 24 czerwca 2015 r. W tym miejscu podkreślić należy, że zgodnie z § 3 pkt 4 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu wynika, że korzystający nie jest uprawniony do przekazywania przedmiotu leasingu do używania osobom trzecim, ani do ustanawiania na nim jakichkolwiek praw na rzecz osób trzecich, czy też przelewania na osoby trzecie praw, wynikających z niniejszej umowy leasingu. Wobec tego oczywistym jest, że P. A. nie mógł rozporządzać przedmiotową koparką jak właściciel i podnajmować jej osobom trzecim. Nadto zauważyć należy, że z uwagi na brak płatności rat leasingowych umowa leasingu została rozwiązana w trybie natychmiastowym bez wypowiedzenia w dniu 15 czerwca 2015 r. (k. 23). Wobec tego w dniu zawarcia umowy najmu P. A. nie miał prawa dysponowania koparką, która powinna być zostać zwrócona (...) Sp. z o.o. do dnia 29 czerwca 2015 r. Nadto jak słusznie zauważył Prokurator brak zgodności w zeznaniach P. A. i jego żony odnośnie tego kto zamieścił ogłoszenie dotyczące wynajmu koparki. P. A. podał, że ogłoszenie o wynajęciu koparki na (...) stronie z ogłoszeniami zamieściła jego żona (zeznania świadka P. A., k. 27). Natomiast M. A. zeznała, że nie wie komu mąż wynajął koparkę i w jakich okolicznościach do tego doszło (zeznania świadka M. A., k. 33).

Kolejno podnieść należy, że osoba, z którą rzekomo P. A. zawarł umowę najmu nie żyje od 11 sierpnia 2012 r. (kserokopia skróconego aktu zgonu, k. 36). Podpis widniejący na tej umowie nie nadaje się do badań grafologicznych. Jak wynika z opinii wydanej na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej podpis ten przedstawia szczupłą, opartą na prostych w swej budowie znakach i wykonaną w nienaturalny sposób realizację pozbawioną zespołu cech charakterystycznych o znaczeniu identyfikacyjnym, co uniemożliwia zakwalifikowanie go do badań graficzno-porównawczych tak w zakresie weryfikacji autentyczności jak i badań identyfikacyjnych z wzorami pisma typowanej osoby. Wobec tego podpis nie został poddany analizie komparystycznej z wzorami pisma P. A. (k. opinia, k. 66-67).

Reasumując podnieść należy, że P. A. zawarł umowę najmu dotyczącą koperki do, której w chwili podpisania umowy nie miał żadnego tytułu prawnego. Umowa leasingu została bowiem rozwiązana w trybie natychmiastowym w dniu 15 czerwca 2015 r. Tym samym zachodzi uzasadniona obawa, że umowa ta została przedstawiona przez pokrzywdzonego,

jedynie w celu uniknięcia odpowiedzialności za dalsze raty leasingowe. Budzi uzasadnianą wątpliwość rozbieżność w zeznaniach pokrzywdzonego i jego żony odnośnie tego kto zamieścił ogłoszenie w Internecie. Ponadto zdumiewające jest to, że pokrzywdzony jako przedsiębiorca, a zatem profesjonalista nie zdawał sobie sprawy, że nie może podnajmować przedmiotu leasingu osobom trzecim. Twierdzenie to jest w ocenie Sądu zupełnie niewiarygodne. Po pierwsze okoliczność ta wynika z Ogólnych Warunków Umowy a nadto jest to wiedza powszechnie dostępna. Oczywistym jest bowiem, że leasing to nie własność, a jedynie w pewnym sensie forma najmu danej rzeczy. Dlatego też zdaniem Sądu pokrzywdzony wiedział, że nie może przedmiotu leasingu udostępniać odpłatnie osobom trzecim. Zadziwiające jest również to, że P. A. wydał nieznaną mu osobie sprzęt za ponad 200.000 zł nie żądając okazania dowodu osobistego oraz nie dostrzegając, że osoba widniejąca na zdjęciu umieszczonym na prawie jazdy to nie ta sama osoba, z którą zawarł umowę. Ponadto z zeznań windykatora A. P. wynika, że P. A. unikał z nią kontaktu i nie odbierał telefonów.

Dlatego też należy zgodzić się ze stanowiskiem Prokuratora, że w niniejszej sprawie brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu z art. 284 § 2 k.k., zaś działanie pokrzywdzonego zmierza do uniknięcia odpowiedzialności za przywłaszczenie powierzonego mu mienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji niniejszego postanowienia.